

УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

ЗГІДНО З
ОРИГІНАЛОМ

26 липня 2022 року

м. Хмельницький

Слідчий суддя Хмельницького міськрайонного суду Хмельницької області Стефанишин С.Л., з участю секретаря судового засідання Гузової Л.О., слідчого Лаврієнко О.М., прокурора Якушко Н.А., захисника Рибачка А.А., розглянувши у закритому судовому засіданні в залі суду у м. Хмельницькому клопотання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування відносно

Ткачука Романа Сергійовича, 18.06.1977 р.н., громадянина України, уродженця м. Полонне Хмельницької області, зареєстрованого за адресою: АР Крим, Сакський район, с. Фрунзе, вул. Гагаріна 16, кв. 6,

у кримінальному провадженні №22021240000000020 від 08.07.2021 року за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст.111 КК України

ВСТАНОВИВ:

Слідчою групою слідчого відділу УСБУ у Хмельницькій області здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 22021240000000020 від 08.07.2021 за підозрою Ткачука Р.С. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 ККУ України.

26.05.2022 постановою в.о. Генерального прокурора, яка не підлягає оскарженню, здійснення досудового розслідування у вказаному кримінальному провадженні доручено саме слідчим слідчого відділу УСБУ у Хмельницькій області.

З матеріалів кримінального провадження слідує, що Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Забезпечення державної безпеки України покладається на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі Ткачук Р.С.) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з вимогами ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 223/92-ВР «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130, 199 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України», кожен військовослужбовець (в тому числі і Ткачук Р.С.) зобов'язаний свято і не порушувати додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, відданої служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, беззастережно виконувати накази командирів (начальників), та виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою. Ці обов'язки визначаються статутами Збройних Сил України, а також відповідними посібниками, порадами, положеннями, інструкціями.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної

Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXУ), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19.06.2003 № 964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково - бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не відпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету і ідентичності.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Ткачук Роман Сергійович 13.12.2012

був призваний до Збройних Сил України ВК АР Крим м. Сімферополь до військової частини А1100 10-ї морської авіаційної бригади ВМС України, у званні старшини, де надалі прийняв Військову присягу на вірність народу України, згідно якої урочисто присягнув Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватись Конституції України та законів України, зберігати державну таємницю, виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами України.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим».

внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ. 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21.03.2014 прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20.03.2014 та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21.03.2014, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

- а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;
- б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;
- в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;
- г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;
- г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглої до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум, проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має ніякої сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено

невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У зв'язку з викладеним з 17.03.2014 в Україні настав особливий період.

За наведених обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ було захоплено будівлі, майно, озброєння та техніку військових частин Збройних Сил України, зокрема 10-ї морської авіаційної бригади ВМС України в/ч А1100, у зв'язку з чим бойова та мобілізаційна готовність військової частини була підірвана.

Вказане захоплення у березні 2014 року відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності окремих військовослужбовців цієї військової частини, зокрема водія-заправника в/ч А1100, 10-ї морської авіаційної бригади ВМС України старшини Ткачука Р.С.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення, наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Надалі Міністерство оборони України та Генеральний штаб Збройних Сил України спільною директивою від 06.05.2014 № Д-1 визначили строк прибуття військовослужбовців Збройних Сил України з тимчасово

окупованої території АР Крим у визначені пункти з 06 до 12 травня 2014 року.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці самостійно та централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби в Збройних Силах України.

Всупереч викладеному, у період з 28 лютого по кінець березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, старшина Ткачук Р.С., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи діючим військовослужбовцем Збройних Сил України, обіймаючи посаду водія-заправника в/ч А1100, 10-ї морської авіаційної бригади ВМС України, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, чим став на шлях злочинної діяльності за наступних обставин.

Так, наприкінці березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, на загальному шикуванні особового складу військової частини А1100 командуванням частини було усно доведено до всього особового складу, в тому числі до старшини Ткачука Р.С., вищезазначені обставини ситуації в АР Крим, вимоги Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та про необхідність прийняття рішення кожним військовослужбовцем щодо дотримання Військової присяги на вірність Українському народові та необхідність передислокації особового складу частини на материкову частину України для подальшого проходження військової служби у Збройних Силах України.

Однак, старшина Ткачук Р.С., отримавши в кінці березня 2014 року пропозицію від на даний час невідомо представників військових формувань Російської Федерації щодо подальшого проходження служби у військових формуваннях РФ, вирішив прийняти дану пропозицію та перейти на бік ворога в умовах збройного конфлікту.

Таким чином, старшина Ткачук Р.С., будучи відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України» громадянином України та кадровим військовослужбовцем Збройних Сил України, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди бути вірним відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, ст.ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території військової частини А1100 в смт. Новофедорівка, Сакського району, АР Крим, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у:

- тому, що в період з 28 лютого по кінець березня 2014 року Ткачук Р.С. неодноразово в присутності інших військовослужбовців військової частини А1100 висловлювався про свої наміри вступити на військову службу до Збройних Сил РФ на території АР Крим, розказував про велике грошове забезпечення в армії РФ та спонукав інших військовослужбовців залишитись на території АР Крим і продовжити військову службу в Збройних Силах РФ;

- відмові на загальному шикуванні особового складу військової частини А1100 виконувати обов'язки несення військової служби у Збройних Силах України та у заяві про намір проходити службу в військових формуваннях Російської Федерації.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, на початку квітня 2014 року Ткачук Р.С., будучи громадянином України та військовослужбовцем Збройних Сил України, маючи військове звання «старшина», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде

завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів продовжив перехід на бік ворога шляхом укладання контракту про проходження військової служби, зарахування в списки особового складу Збройних Сил РФ.

Крім цього, Ткачук Р.С., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України та військовослужбовцем ВМС РФ, 05.04.2014 отримав паспорт громадянина Російської Федерації серії 9414 № 409774, виданий органом 900003 Федеральної міграційної служби Російської Федерації.

Окрім того, військовослужбовець Збройних Сил України Ткачук Р.С., маючи на меті ухилитися від військової служби в Збройних Силах України, не прибув з тимчасово окупованої території АР Крим у визначені пункти материкової частини України в період з 06 до 12 травня 2014 року всупереч Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 06.05.2014 № Д-1, а тому наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 27.05.2014 № 63-ПМ був звільнений із займаної посади, а наказом командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України від 13.05.2015 № 37 звільнений з військової служби та виключений зі списків особового складу Збройних Сил України.

Таким чином, громадянин України Ткачук Р.С., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим військовослужбовцям в/ч А1100, 10-ї морської авіаційної бригади ВМС України, невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням Російської Федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

08.07.2021 постановою прокурора відділу нагляду за додержанням законів органами СБУ та Державної прикордонної служби Хмельницької обласної прокуратури Власюка А.С. з матеріалів кримінального провадження №22021240000000010 виділено в окреме провадження матеріали досудового розслідування стосовно Ткачука Р.С. за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, про що внесено відомості до ЄРДР за №22021240000000020.

23.06.2022 складено письмове повідомлення про підозру Ткачуку Роману Сергійовичу, 18.06.1977 р.н., громадянину України, уродженцю м. Полонне Хмельницької області, зареєстрованому за адресою: АР Крим, Сакський район, с. Фрунзе, вул. Гагаріна 16, кв. 6, не судимому, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, яке було опубліковано на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора та в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження (газета Кабінету Міністрів України «Урядовий кур'єр», випуск № 139 (7260) від 25.06.2022), а також вручено захиснику підозрюваного.

23.06.2022 підозрюваний Ткачук Р.С. був у встановленому ст.ст. 133-137 КПК України порядку викликаний на 10 годину 29.06.2022, на 10 годину 30.06.2022 та на 10 годину 01.07.2022 для вручення письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, та допиту як підозрюваного у кримінальному провадженні, однак у вказаний час не прибув на виклик уповноваженої службової особи - слідчого, тобто не з'явився без поважних причин та не повідомив про причини свого неприбуття.

Таким чином, Ткачук Р.С. порушив процесуальний обов'язок підозрюваного, визначений п. 1 ч. 7 ст. 42 КПК України, а саме прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб.

У той же час, досудовим розслідуванням встановлено, що Ткачук Р.С. з березня 2014 року та станом на даний час перебуває на тимчасово окупованій території України, а саме на території АР Крим, а на даний час його місцезнаходження невідоме.

В той же час, Ткачук Р.С. є військовослужбовцем збройних сил російської федерації, а тому не виключається факт проходження ним служби не тільки на тимчасово окупованій території України, а і в будь-якому регіоні російської федерації, тобто на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором.

01.07.2022 постановою слідчого в ОВС СВ УСБУ у Хмельницькій області Лавріска О.М. оголошено в державний та міждержавний розшук підозрюваного Ткачука Р.С., здійснення якого доручено оперативному підрозділу УСБУ у Хмельницькій області.

В той же час, чинний КПК України не містить визначення поняття «міжнародний розшук», не розкриває змісту зазначеного терміну та не регламентує порядок оголошення особи в міжнародний розшук. При цьому поняття «міжнародний розшук» використовується в КПК не тільки як умова для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою за відсутності підозрюваного, а і як обов'язкова підстава для здійснення спеціального досудового розслідування чи провадження (in absentia).

Згідно зі ст. 40 КПК України слідчий несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій. Слідчий, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог цього Кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого.

Відповідно до ч. 7 ст. 110 КПК України постанова слідчого, прийнята в межах компетенції згідно із законом, є обов'язковою для виконання фізичними та юридичними особами, прав, свобод чи інтересів яких вона стосується.

Як було зазначено, 01.07.2022 постановою слідчого в ОВС СВ УСБУ у Хмельницькій області Лаврієнка О.М. оголошено державний та міждержавний розшук підозрюваного Ткачука Р.С., здійснення якого доручено оперативному підрозділу УСБУ у Хмельницькій області.

Викладене свідчить про те, що уповноваженим оперативним підрозділом – Шепетівським МВ УСБУ у Хмельницькій області виконується постанова слідчого в ОВС СВ УСБУ у Хмельницькій області Лаврієнка О.М. від 01.07.2022 про оголошення міжнародного розшуку підозрюваного та здійснюється державний та міждержавний розшук підозрюваного Ткачука Р.С.

Вина Ткачука Р.С. об'єктивно й переконливо підтверджується конкретними доказами, зібраними з дотриманням принципів законності й верховенства права та у суворій відповідності процедурі, визначеній кримінальним процесуальним законом України, а саме:

- повідомленням Шепетівського МВ УСБУ у Хмельницькій області від 30.03.2021 № 72/2/202/2842, в якому наведено обставини вчинення злочину Ткачуком Р.С.;
- актом огляду електронних документів від 19.03.2021, згідно якого зафіксовано проходження Ткачуком Р.С. військової служби в збройних силах російської федерації на тимчасово окупованій території України;
- повідомленням та доданими матеріалами військової частини А1688 від 18.03.2021 № 89/158, згідно яких документально підтверджено факт проходження Ткачуком Р.С. військової служби в Збройних Силах України та факт вчинення ним дезертирства у 2014 році;
- протоколами допиту свідків Медведького А.М. від 15.06.2021, Медведького В.М. від 16.06.2021, Єшель М.В. від 21.07.2021, Севернюк Ю.В. від 21.07.2021, в ході яких отримано докази вчинення злочину Ткачуком Р.С., а також із вказаними особами проведено впізнання особи Ткачука Р.С. за фотознімками;
- протоколами огляду електронних документів від 28.04.2021, в ході якого отримано докази вчинення злочину Ткачуком Р.С.;
- іншими матеріалами кримінального провадження в їх сукупності.

Згідно з ч. 5 ст. 139 КПК України, ухилення від явки на виклик слідчого (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, який перебуває на тимчасово окупованій території України, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування.

Відповідно до ч. 1 ст. 297¹ КПК України, спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

Згідно з положеннями ч. 2 цієї ж статті цього ж Кодексу, спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні, зокрема, щодо злочину, передбаченого ст. 111 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

В той же час, відповідно до ч. 3 ст. 12 чинного Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», ухилення від явки на виклик слідчого (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, який перебуває на тимчасово окупованій території України, та оголошення його у розшук є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування в порядку, передбаченому КПК України, з особливостями, встановленими цим Законом. Вимога про оголошення у міждержавний або міжнародний розшук не поширюється на випадки, якщо вирішується питання про застосування стосовно цих осіб спеціального кримінального провадження.

Крім того, згідно з ч. 1 ст. 5 чинного Закону України від 12.08.2014 № 1632-VII «Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції», ухилення від явки на виклик слідчого (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, який перебуває в районі проведення антитерористичної операції, та оголошення його у розшук є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування в порядку, передбаченому КПК України, з особливостями, встановленими цим Законом. Вимога про оголошення у міждержавний або міжнародний розшук не поширюється на випадки, якщо вирішується питання про застосування стосовно цих осіб спеціального кримінального провадження.

Тимчасова окупація Російською Федерацією частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

Досудовим розслідуванням об'єктивно й переконливо, із підтвердженням конкретними доказами, зібраними з дотриманням принципів законності й верховенства права та у суворій відповідності процедурі, визначеній кримінальним процесуальним законом України, встановлено, що:

1. Підозрюваний Ткачук Р.С. ухиляється від явки на виклик слідчого (не прибув на виклик без поважної причини більш як два рази), що підтверджується повістками про виклик та рапортами слідчого про неприбуття підозрюваного на виклик.

Підозрюваного Ткачука Р.С. відповідно до ч. 8 ст. 135 КПК України належно повідомлено про виклик на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора та у засобі масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження (газеті «Урядовий кур'єр»), де розміщено повідомлення про підозру Ткачуку Р.С., а також повістки про виклик Ткачука Р.С. на 10 годину 29.06.2022, на 10 годину 30.06.2022 та на 10 годину 01.07.2022 в УСБУ у Хмельницькій області опубліковано, що підтверджується відповідними довідками слідчого.

2. Підозрюваний Ткачук Р.С. обгрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КПК України, що підтверджується переліченими вище матеріалами кримінального провадження в їх сукупності.

3. Підозрюваний Ткачук Р.С. оголошений в розшук, що підтверджується постановою про оголошення розшуку підозрюваного від 01.07.2022.

4. Підозрюваний Ткачук Р.С. знаходиться на тимчасово окупованій території України, оскільки відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупованою територією визначається сухопутна територія Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

Факт перебування підозрюваного Ткачук Р.С. на території АР Крим підтверджується повідомленнями оперативного підрозділу, показаннями свідків у даному кримінальному провадженні.

Свідки, яких необхідно допитати в ході судового засідання при розгляді даного клопотання, відсутні.

Разом із тим, враховуючи, що розголошення відомостей досудового розслідування стороннім особам може негативно вплинути на ефективність розкриття злочинів, проведення окремих слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій, може мати негативні наслідки для особистої безпеки учасників кримінального провадження, відповідно ст.ст. 2, 7 Закону України «Про доступ до судових рішень», а також п. 2 «Порядку ведення реєстру судових рішень», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 740 від 25.05.2006, не оприлюднюється інформація, яка за рішенням суду щодо розгляду справи у закритому судовому засіданні підлягає захисту від розголошення.

Відповідно до п.п. 4, 5 ст. 27 КПК України слідчий суддя може прийняти рішення про здійснення кримінального провадження у закритому судовому засіданні, якщо відкрите судове засідання може призвести до розголошення таємниці, що охороняється законом, або якщо існує необхідність забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні.

Згідно зі ст. 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» серед іншого таємною визнається інформація, яка містить таємницю досудового розслідування.

Ст. 222 КПК України та ст. 387 КК України передбачає відповідальність за незаконне розголошення відомостей досудового розслідування.

Відповідно до вимог ст.ст. 38, 40 КПК України орган досудового розслідування зобов'язаний застосовувати всі передбачені законом заходи для забезпечення ефективності досудового розслідування, а слідчий безпосередньо несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій у кримінальних провадженнях.

З огляду на викладене, враховуючи необхідність забезпечення нерозголошення відомостей досудового розслідування під час отримання ухвали слідчого судді про дозвіл на обшук житла та іншого володіння особи, вбачається наявність підстав для розгляду порушених питань у закритому судовому засіданні.

В судовому засіданні слідчий наполягає на задоволенні клопотання.

Заслухавши учасників процесу, дослідивши додані до клопотання матеріали з матеріали кримінального провадження, приходжу до висновку, що клопотання підлягає задоволенню з наступних підстав.

Враховуючи викладене, беручи до уваги те, що Ткачук Р.С. вчинив особливо тяжкий злочин, щодо якого, відповідно до ч. 2 ст. 297¹ КПК України, передбачено можливість заміщення спеціального досудового розслідування, а також те, що на даний час останній перебуває в іншому органі досудового розслідування з метою ухилення від кримінальної відповідальності, перебуває на тимчасово окупованій території АР Крим вважаю, що достатньо підстав для надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 2202124000000020 від 08.07.2021 року.

Керуючись ст.297-1 КПК України, слідчий суддя

ПОСТАНОВИВ:

Клопотання слідчого задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №22021240000000020 від 08.07.2021 за підозрою Ткачука Романа Сергійовича, 18.06.1977 р.н., громадянина України, уродження м. Полонне Хмельницької області, зареєстрованого за адресою: АР Крим, Сакський район, с. Фрунзе, вул. Гагаріна 16, кв. 6, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Ухвала слідчого судді підлягає негайному виконанню після її оголошення.

Ухвала може бути оскаржена до Хмельницького апеляційного суду протягом п'яти днів з дня її оголошення.

Повний текст ухвали проголошено 26.07.2022 року.

Слідчий суддя Хмельницького
міськрайонного суду

С.Л. Стефанишин

Згідно з оригіналом

Слідчий суддя Хмельницького
міськрайонного суду

Секретар судового засідання

«27» 07 2022 року

С.Л. Стефанишин

Л.О. Гузова

